

Arrest

nr. 95 176 van 15 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. DE BACKER en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren op 13/10/1372 (Afghaanse kalender, 3 januari 1994) in de stad Mazar-i Sharif van de provincie Balkh. U liep vijf jaar school. Uw vader werkte als journalist en schreef onder het presidentschap van Najieb een kritisch artikel over de Jihad-commandant Ustad Atta.

Met de komst van het Talibanregime verliet uw vader Afghanistan om in Tadzjikistan een kantoor op te zetten. Vervolgens werd hij als journalist tewerkgesteld in de Iraanse stad Mashad.

Na de val van het Talibanregime keerde uw vader naar Mazar-i Sharif terug. Een conflict met de huurder van jullie winkel maakte dat uw vader een klacht indiende bij de plaatselijke autoriteiten. Uw vader kwam echter te weten dat de commandant waarover hij zich in het verleden kritisch had uitgelaten ondertussen gouverneur van Balkh was geworden. Uw vader werd tot tweemaal toe ontvoerd door onbekenden. Na zijn tweede ontvoering besloot uw moeder met u, uw broer en zussen het land te ontvluchten.

Tijdens de oversteek van Turkije naar Griekenland raakte u van uw familie gescheiden. Uw broer K.(...) M.(...) B.(...) (o.v.6.209.403) kwam op 21 januari 2008 in België aan alwaar hij de vluchtelingenstatus verwierf. U werkte in Turkije en Iran tot u uw reis naar Europa kon verder zetten. U kwam op 18 januari 2011 in België aan waar u zich twee dagen later vluchteling verklaarde. Op 31 december 2011 werd uw voogdij van rechtswege beëindigd. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara, een foto, twee badges en een enveloppe neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Vooreerst dienen tal van tegenstrijdigheden opgemerkt te worden tussen uw relaas en dat van uw broer, K.(...) M.(...) B.(...), die zijn asielaanvraag op dezelfde feiten baseerde. Zo is het zeer bevreemdend dat waar u spreekt over de twee ontvoeringen die uw vader onderging voor jullie vertrek uit Afghanistan, uw broer in zijn uitgebreide verklaringen slechts melding maakt van één dergelijk incident (K.(...) M.(...) p.8; K.(...) p.4-5). Gezien jullie jonge leeftijd kunnen van u en uw broer geen gedetailleerde weergave van de gebeurtenissen verwacht worden. Het aantal keer dat uw vader vanuit jullie gezin ontvoerd werd, kan evenwel niet als een detail afgedaan worden.

Ook over de terugkeer van uw vader uit Iran lopen jullie versies volledig uiteen. U beweert dat uw vader enkele dagen tot enkele maanden na de val van het Taliban-regime in 2001 zijn familie opnieuw vervoegde in Mazar, terwijl uw broer stelde dat uw vader pas enkele dagen na newroz van 1385 (21 maart 2006) vanuit Iran terug naar zijn gezin in Mazar verhuisde (K.(...) M.(...) p.3,4,5,6; K.(...) p.4). Ook dit kan niet als een onbetekenend detail beschouwd worden. U gelooft dan ook dat uw vader na zijn terugkeer uit Mashad één, twee of drie jaar met jullie samenwoonde (K.(...) p.4,10). Uw bewering dat u, toen uw vader terugkeerde naar zijn gezin, in de eerste of tweede graad zat en u vervolgens nog tot de vijfde graad studeerde, ligt in de lijn van deze uitspraak (K.(...) p.6). Uw broer verklaarde daarentegen dat uw vader slechts twee tot drie maanden bij zijn gezin woonde alvorens hij ontvoerd werd en jullie vertrokken (K.(...) M.(...) p.6). Dat u enerzijds stelt dat uw vader nog jarenlang bij jullie woonde en uw broer anderzijds meent dat dit slechts twee tot drie maanden het geval was, is hoogst opmerkelijk en laat zich niet verklaren. Hoewel er rekening moet gehouden worden met het feit dat zowel u als uw broer erg jong waren op het moment dat de gebeurtenissen zich afspeelden, lopen de tegenstrijdigheden over essentiële aspecten te ver uiteen om door jullie jonge leeftijd verklaard te kunnen worden. Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden weet u geen verklaring aan te reiken (K.(...) p.10).

Uw broer beweert eveneens dat uw gezin twee tot drie maanden na de ontvoering van uw vader uit het land vertrok, terwijl u meent dat jullie vertrek vijf tot zes maanden na zijn (tweede) ontvoering plaats vond (K.(...) M.(...) p.2,3; K.(...) p.9).

Verder dient nog aangekaart te worden dat waar uw broer verklaarde dat hij in de vijfde graad zat en hij het schooljaar vroegtijdig moest afbreken omdat er besloten werd om uit Afghanistan te vertrekken, u volhoudt dat u in de vijfde graad zat terwijl uw broer in de vierde klas zat (K.(...) M.(...) p.5,6; K.(...) p.6). Tegen de verklaring van uw broer in stelt u dat hij noch u omwille van de problemen het volgende schooljaar konden aanvatten (K.(...) p.6).

Meerdere van bovenstaande tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw broer betreffen de kern van uw asielrelaas en ondermijnen aldus volledig de geloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtverhaal.

Naast deze markante tegenstrijdigheden verhinderen eveneens een markant gebrek aan kennis en enkele onaannemelijkheden dat er enig geloof kan gehecht worden aan uw asielmotieven. Zo weet u amper iets te vertellen over het bewuste artikel van uw vader. U weet niet waar het verschenen is of in wat voor tijdschrift. U kan niets meer aanbrengen dan de toon en het onderwerp van het artikel. Dat u momenteel in contact staat met uw ouders in Iran heeft u niet aangegrepen om uw povere kennis over de grond van uw terugkeervrees aan te vullen. U heeft er uw familie niet naar gevraagd (K.(...) p.5). Ook roept het verwondering op dat u ondanks het contact met uw familie nauwelijks weet heeft van de dreigbrieven die uw familie ontving: u stelt dat u nog jong was, ze niet gelezen heeft en er niet veel over weet (K.(...) p.6). De vragen naar de bijzonderheden van de ontvoeringen van uw vader weet u niet beantwoorden: u weet niet door wie hij werd ontvoerd en gevraagd waarom uw vader na de

tweede ontvoering werd vrijgelaten, stelt u vreemd genoeg dat u dit niet weet en dat u het hem niet gevraagd heeft (K.(...) p.6,11).

Naast uw manifeste gebrek aan kennis over de essentie van uw vluchtrelaas zijn er nog andere ongeloofwaardigheden op te merken in uw verklaringen. Zo stelt u dat uw vader tot het moment dat hij klacht indiende niet wist dat Ustad Atta de gouverneur was geworden van Balkh. Het valt echter niet in te denken dat een journalist die reeds geruime tijd eerder naar Mazar is teruggekeerd niet zou weten wie de erg belangrijke functie van gouverneur bekleedde (K.(...) p.4).

Daarnaast is het eveneens erg bevreemdend dat u beweert dat uw vader voor zijn terugkeer uit Iran geen problemen kende. Zo zou uw vader Mazar met de komst van de Taliban verlaten hebben louter omdat er in Tadzjikistan een kantoor geopend werd. Dit is erg merkwaardig. U stelt immers dat uw vader onder het bewind van president Najibullah het artikel schreef. Na de val van dit bewind had Ustad Atta de macht over Mazar. Dat Ustad Atta in de jaren direct nadat het artikel verscheen, toen hij heerste over Mazar, geen actie ondernam tegen uw vader om vervolgens, meer dan tien jaar later, wel uitgebreid actie tegen uw vader te ondernemen is geenszins aannemelijk (K.(...) p.5,6-7,9).

Ook over jullie reis zijn uw verklaringen op bepaalde punten ongeloofwaardig, zodat ook aan uw verklaringen hieromtrent dient getwijfeld te worden. Zo moet er nog op gewezen worden dat uw broer stelde dat het geld van uw gezin tijdens de reis die jullie ondernamen tussen u, uw moeder en hemzelf verdeeld werd. Het leverde uw broer een zakje met 2500 dollar op waarmee hij zijn reis tot België betaalde. U had ook zo'n zakje, voegde uw broer eraan toe. U ontkent deze uitspraak van uw broer volledig. Uw moeder zou al het geld bijgehouden hebben. U zou slechts 50 tot 100 dollar bij u hebben gehad, hetgeen u noodzaakte te gaan werken en hetgeen uw late aankomst in België zou verklaren (K.(...) M.(...) p.11; K.(...) p.7-8).

Ook kunnen uw verklaringen over de contacten met uw familieleden nadat u elkaar kwijt speelde niet overtuigen. Zo mag het verbazen dat u beweert dat u in Iran geen contact heeft opgenomen met uw oom omdat u "niet dacht dat ik moest bellen of brieven schrijven om te zeggen dat de rest verdwenen was". Dat u uw gezin kwijtspeelt en drie jaar lang tracht te overleven en geld te sparen zonder zelfs maar op het idee te komen uw familie in uw geboorteland te contacteren met vraag naar informatie of hulp, is allerminst geloofwaardig (K.(...) p.9). Dat u niet weet (u vroeg het nooit) hoe uw broer in contact kwam met uw familie in Iran doet evenmin uw wenkbrauwen fronsen (K.(...) p.9).

Vragen waarom de aanvraag voor gezingshereniging van uw broer wel uw moeder en zussen omvat maar niet uw vader, deed u evenmin (K.(...) p.9). Dat u, de oudste zoon, jarenlang gescheiden woont van uw familie maar na uw hereniging met uw broer aan het begin van 2011 dergelijke cruciale vragen als waarom uw vader u niet wil/kan komen vervoegen in België niet stelt, valt niet in te denken.

Voorgaande opmerkingen leiden tot de vaststelling dat aan diverse aspecten van uw asielrelaas en achtergrond dient getwijfeld te worden.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven. De vluchtelingenstatus moet u derhalve geweigerd worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. Deze beide districten worden als onveilig beschouwd. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i Sharif 'stabiel' is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara kan gelden als een bewijs van uw identiteit, maar heeft geen uitstaans met uw asielmotieven. De foto toont u aan een naaimachine en kan als dusdanig evenmin als bewijs voor uw asielrelaas gelden. De twee badges betreffen de professionele activiteiten van uw vader. Beide stukken kunnen onvoldoende de geloofwaardigheid van de hierboven aangetoonde bedrieglijke verklaringen aangaande uw asielmotieven herstellen.

Tot slot dient te worden gesteld dat het feit dat uw broer de status van vluchteling werd toegekend na een individuele beoordeling van zijn asielmotieven niet van die aard is dat het voorgaande bemerkingen zou teniet doen. Dat uw broer de bescherming voorzien volgens de Conventie van Genève diende te krijgen werd geoordeeld op basis van de destijds voorhanden zijnde verklaringen en informatie. Uit een analyse van de elementen die u aanbrengt, moet evenwel geoordeeld worden dat u niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te lopen zoals bepaald in de Conventie van Genève.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat er wel degelijk een vrees voor daden van vervolging in hoofde van verzoeker aanwezig is nu hij rechtstreeks werd bedreigd om hem te ontvoeren nadat verzoeker moeder klacht wou indienen ingevolge het meervoudig ontvoeren van haar echtgenoot. Verzoeker geeft tevens aan dat tot op heden de heer Ushtud Atta de gouverneur van Balkh is en zijn vader zich in het verleden kritisch uitgelaten heeft over deze persoon waardoor er dreigementen naar zijn vader en onrechtstreeks naar verzoeker werden geuit. Ook stelt verzoeker dat er wel degelijk een ontvoering is geweest en dat zijn verklaringen met deze van zijn broer overeenstemmen. Het bestaan van het krantenartikel, de terugkeer van verzoekers vader naar de winkel, en de klacht werden door beide broers bevestigd. Verzoeker wijst erop dat zijn jongere broer als vluchteling werd erkend. Uit beide dossiers blijkt dat verzoeker en zijn broer hebben samengewoond en samen zijn gebleven tot het moment dat zij werden gescheiden in de

tocht tussen Turkije en Griekenland. Er kan dan ook niet ontkend worden dat beide broers een gelijklopend verleden hebben waardoor ze dan ook niet verschillend kunnen worden behandeld. Aangezien er in het verleden door de verwerende partij werd geoordeeld dat er een vrees voor vervolging was in hoofde van verzoekers broer, is deze vrees er ook voor verzoeker zelf aangezien zij eenzelfde verleden delen en dezelfde feiten hebben meegemaakt. Bovendien blijkt uit internationale berichtgeving duidelijk dat journalisten een risicoberoep hebben in Afghanistan daar er in het verleden meermaals journalisten werden vermoord.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker citeert een aantal passages uit het CEDOCA verslag waaruit volgens hem blijkt dat het document niet volledig is en dat bepaalde profielen geïdënteerd worden. Tevens blijkt daar volgens verzoeker uit dat de situatie in de provincie Balkh niet zo stabiel is als verwerende partij wil laten uitschijnen en dat de bedreigingen er schering en inslag zijn. Voorts stelt verzoeker dat uit verschillende internationale berichtgeving kan worden opgemaakt dat de stad Mazar-i-Sharif geenszins zo veilig en stabiel is als de verwerende partij wil laten uitschijnen. Verzoeker vestigt de aandacht op de moord van 7 UN-leden.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van “*de bewijslast*”, de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-playbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker wijst er nogmaals op dat de vluchtelingenstatus werd toegekend aan verzoekers broer. De verwerende partij houdt volgens verzoeker geen rekening met de zeer jonge leeftijd van zowel verzoeker als diens broer op het moment van de feiten. Er kan dan ook op geen enkele redelijke manier worden aangetoond waarom de verklaringen van verzoekers broer waarachtig zouden zijn en deze van verzoeker tegenstrijdig met de waarheid en zijn kennis gebrekkig zou zijn. Feit is dat zowel verzoeker als broer een identiek asielaanvraag geven doch aangaande het tijdsbestek een andere verklaring geven. Verzoeker wijst er ook op dat zijn broer gehoord werd op dertienjarige leeftijd en verzoeker nu pas, op zeventienjarige leeftijd. Beiden waren aldus zeer jong en er is een significant tijdsverschil tussen de feiten en het interview van verzoeker. Verzoeker wijst er tevens op dat hij niet over het kwetsbare artikel beschikte.

Uit het asielaanvraag van verzoekers broer blijkt dat bepaalde documenten door hem aan het administratief dossier werden toegevoegd. De verwerende partij laat echter na om de materiële bewijzen aan het dossier van verzoeker toe te voegen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvraag al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker bij aanvang van de asielprocedure verwijst naar de asielprocedure van zijn broer, de heer K.M.B., die in België erkend werd als vluchteling. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op dezelfde asielmotieven beroept als zijn vermeende broer, K.M.B.. De Raad kan echter geen geloof hechten aan het feit dat verzoeker en de heer K.M.B. broers zijn en dat verzoeker aldus evenzeer een vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt op basis van de tewerkstelling van zijn vader als journalist.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn vader tweemaal werd ontvoerd terwijl verzoekers broer in zijn uitgebreide verklaringen slechts melding maakt van één dergelijk incident (stuk 16, gehoorverslag K.M.B., p. 8; stuk 5, gehoorverslag, p. 4-5).

Ook over de terugkeer van verzoekers vader uit Iran, zijn verzoekers verklaringen en deze van zijn vermeende broer fundamenteel verschillend. Verzoeker beweerde dat zijn vader enkele dagen tot enkele maanden na de val van het taliban-regime (2001) zijn familie opnieuw verbleef in Mazar, terwijl verzoekers broer stelde dat zijn vader pas enkele dagen na newroz van 1385 (2006) vanuit Iran terug

naar zijn gezin in Mazar verhuisde (stuk 16, gehoorverslag K.M.B., p. 3, 4, 5, 6; stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Verzoeker gaf dan ook aan dat zijn vader na zijn terugkeer uit Mashad één, twee of drie jaar met het gezin samenwoonde (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 10). Verzoekers broer verklaarde echter dat zijn vader slechts twee tot drie maanden bij zijn gezin woonde alvorens hij ontvoerd werd en het gezin uit Afghanistan is vertrokken (stuk 16, gehoorverslag K.M.B., p. 6). Onverminderd het gegeven dat zowel verzoeker als zijn vermeende broer erg jong waren op het moment dat de gebeurtenissen zich afspeelden, lopen de verklaringen over essentiële aspecten te ver uit elkaar om door een jonge leeftijd verklaard te kunnen worden. De aanwezigheid van een vader gedurende jaren is geen detail en maakt een kenmerkend aspect uit in het leven van een kind, zodat het niet aannemelijk is dat er desbetreffend dermate tegenstrijdige verklaringen over worden afgelegd.

Het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat verzoeker de broer is van de heer K.M.B. wordt versterkt door de vaststellingen met betrekking tot de reis uit Afghanistan.

Zo kan worden vastgesteld dat verzoekers vermeende broer verklaarde dat het geld van het gezin tijdens de reis verdeeld werd tussen verzoeker, verzoekers moeder en hemzelf. Het leverde verzoekers broer een zakje met 2500 dollar op waarmee hij zijn reis tot België betaalde. Verzoekers broer voegde eraan toe dat verzoeker ook een dergelijk zakje had (stuk 16, gehoorverslag K.M.B., p. 11). Verzoeker verklaarde echter dat zijn moeder al het geld zou hebben bijgehouden en verzoeker slechts 50 tot 100 dollar bij zich zou hebben gehad, hetgeen hem noodzaakte te gaan werken en hetgeen ook zijn late aankomst in België zou verklaren (stuk 5, gehoorverslag, p. 7-8).

Ook kunnen verzoekers verklaringen over de contacten met zijn familieleden nadat zij mekaar kwijt raakten niet overtuigen. Het feit dat verzoeker zijn gezin kwijtraakt en drie jaar lang tracht te overleven en geld te sparen zonder zelfs maar op het idee te komen zijn familie in het geboorteland te contacteren met vraag naar informatie of hulp, is allerminst geloofwaardig (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Dat verzoeker evenmin weet hoe zijn broer in contact kwam met de familie in Iran kan enkel de vaststelling dat verzoeker geen deel uitmaakt van het gezin van K.M.B. ondersteunen (stuk 5, gehoorverslag, p. 9).

Vragen waarom de aanvraag voor gezingshereniging van verzoekers broer wel zijn moeder en zussen omvat maar niet zijn vader, of waarom zijn vader werd vrijgelaten deed verzoeker evenmin (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 11). Dat verzoeker, de oudste zoon, jarenlang gescheiden woont van zijn familie maar na zijn hereniging met zijn broer aan het begin van 2011 dergelijke cruciale vragen als waarom hun vader hen niet wil/kan komen vervoegen in België en waarom zijn vader uiteindelijk werd vrijgelaten, niet stelt, is niet aannemelijk en bevestigt het gegeven dat verzoeker niet is wie hij beweert te zijn.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel als zoon van een zekere journalist en bijgevolg evenmin aan de daarmee gepaard gaande problemen. De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent journalisten in Afghanistan is derhalve niet dienstig.

2.4. In het licht van de *supra* beschreven ongeloofwaardigheid van het asielrelaas toont verzoeker niet aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet loopt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (...)*", update van 21 oktober 2011, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Mazar-i Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Mazar-i-Sharif geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chintal worden vermeld als districten waar een toenemende mate

van veiligheidsincidenten plaatsvonden. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid, wat wordt bevestigd door een rapport van het Insitute for War and Peace reporting (14 april 2011). De analyse van het Institute for War and Peace Reporting die aan het incident waarbij de verbranding van een koran leidde tot hevige protesten waarbij enkele doden vielen, stelt dat de situatie in de stad Mazar-i-Sharif normaal gezien stabiel is (SRB, p. 34-36).

In zoverre verzoeker deze beoordeling van de veiligheidssituatie betwist, hierbij verwijzend naar persartikelen uit de Guardian en uit de Volkskrant en naar de analyse van het Institute for War en Peace Reporting, stelt de Raad vast dat uit geen van de bijgevoegde artikelen blijkt dat burgers in het district Mazar-i-Sharif een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet lopen. Overigens dateren de persartikelen van april 2011 en hebben zij betrekking op de situatie bij de reeds aangehaalde koranverbranding. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF